

หัวข้ออภิปราย : การเข้าถึงพระรัตนตรัย ว่าเป็นที่พึ่ง เป็นสิ่งโง่เขลา

ประเด็นนี้ ผู้บรรยายฝ่ายตรงข้ามของท่านคุณนันทะ ได้กล่าวว่า พระรัตนตรัยไม่มีความพิเศษอะไรเลย การเข้าถึงพระรัตนตรัยว่าเป็นที่พึ่งนั้น เป็นสิ่งโง่เขลา

การถึงพระพุทธเจ้าที่ปรินิพพานไปแล้วว่าเป็นที่พึ่ง ถือเป็นเรื่องไร้ประโยชน์ แสงอาทิตย์ย่อมปรากฏไม่ได้หากปราศจากดวงอาทิตย์ ฉะนั้นใด พระพุทธองค์เมื่อปรินิพพาน พระองค์ได้สูญสิ้นไปแล้ว ที่พึ่งคือพระพุทธเจ้าจะมีได้อย่างไร ฉะนั้น

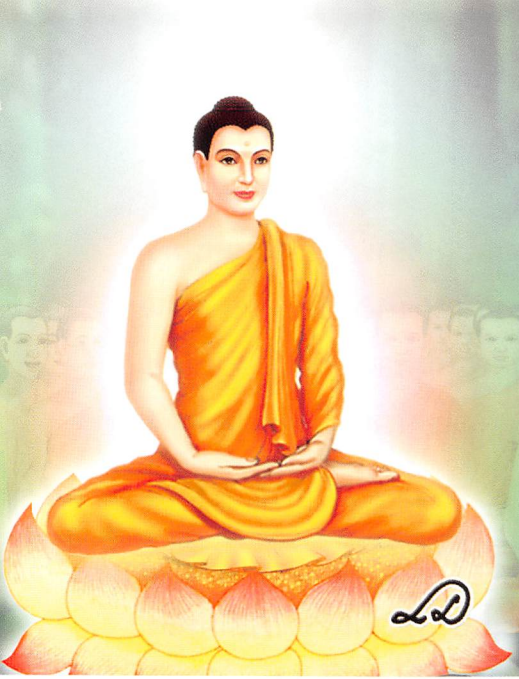
พระธรรม คือ หนังสือที่มีผู้เขียน เขียนกันขึ้นมา หนังสือเหล่านั้นต่างหากที่ต้องมีท่านเป็นที่พึ่ง พวกท่าน ต้องดูแลรักษา เก็บเอาไว้ไม่ให้สูญหายหรือถูกทำลาย ท่านจะพึ่งพิงหนังสือได้อย่างไร มีแต่หนังสือต่างหากต้องพึ่ง มนุษย์เพื่อให้ดูแลรักษา

ส่วนการยึดถือพระสงฆ์นั้น พระสงฆ์ผู้เป็นคนบาป หนาแน่นไปด้วยกิเลส เช่น ความโลภ ความโกรธ ความหลง และยังถือตัวว่าเป็นสรณะที่พึ่ง สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นความโง่เขลา งมงาย นับเป็นการยึดถือคนตาบอดให้เป็นผู้นำทางโดยแท้

ฝ่ายตรงข้ามกล่าวเช่นนั้น ก็เพื่อจะพูดให้ท่าน คุณานันทะโกรธ เป็นการสอบอารมณ์ของท่าน เพราะท่าน เป็นพระสงฆ์ เมื่อโดนสอบอารมณ์อย่างนี้ ท่านก็ไม่โกรธ ไม่มีความขุ่นมัวเลย เพราะความขุ่นมัวจะเอาไปใช้ได้วาทะ ไม่ได้ ต้องสู้กันด้วยปัญญา ไม่ใช่สู้กันด้วยกิเลส

ในเบื้องต้น ท่านคุณานันทะได้ชี้แจงเรื่องที่ฝ่ายตรงข้าม อ้างว่า พระพุทธเจ้าปริณิพพานไปแล้ว ไม่สามารถเป็นที่พึ่งได้ ท่านได้แสดงเรื่องนิพพาน ๓ ประเภทได้แก่

๑. กิเลสนิพพาน คือ
การดับกิเลสตัณหาของ
พระองค์ในวันตรัสรู้ ถือเป็น
นิพพานอย่างหนึ่ง

๒. ชันธนิพพาน คือ
การดับเบญจขันธ์สู่อนุปาทิ
เสสนิพพาน เมื่อทรงมี
พระชนมายุ ๘๐ พรรษา ณ
เมืองกุสินารา

๓. ชาติุนิพพาน คือ พระบรมสารีริกธาตุสูญสิ้นไป

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า แม้จะดับขันธปรินิพพานไปแล้ว
แต่ก็เป็นการดับของกิเลสและขันธ์ ส่วนพระบรมสารีริกธาตุ
นั้นยังทรงดำรงอยู่ เสมือนเป็นตัวแทนของพระองค์

ถ้าหากว่า ศาสดาของศาสนาใดได้ถึงแก่กรรมลง
ศาสนานั้นหมดคุณค่า ฟังพามีได้ ก็หมายความว่า ทุก ๆ
ศาสนาขณะนี้ มีศาสดาที่ไร้ความหมาย ไม่ควรระลึกถึงเลย
อย่างนั้นหรือ

นอกจากนี้ยังกล่าวว่า พระพุทธองค์ทรงดับขันธปรินิพพาน ดับสูญไปแล้ว เป็นที่ฟังไม่ได้ นั่น เป็นคำกล่าวของผู้ไม่รู้ บุคคลใดก็ตามหากได้ปฏิบัติสมาธิอย่างถูกวิธี มีความเพียรสม่ำเสมอไม่ขาดสาย จะเข้าถึง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าหน้าพระองค์ไม่ถ้วน และสามารถถึง ท่านว่า เป็นที่ฟังอย่างแท้จริง ดังมีพยานบุคคลมากมาย นับตั้งแต่สมัยพุทธกาลจนถึงปัจจุบันนี้

ในส่วนพระธรรม ในเบื้องต้น พระธรรมอาจจะเป็นหนังสือตามที่ถูกผู้ต่างศาสนาเข้าใจ แต่พระธรรมสำหรับชาวพุทธแล้ว หมายถึง คำสอนที่มีเอาไว้ให้ปฏิบัติ บุคคลที่ปฏิบัติตามพระธรรม คือ ปฏิบัติตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรมย่อมคุ้มครองผู้ประพฤติธรรมนั้น สามารถเป็นที่พึ่งอันแท้จริง

อีกประการหนึ่ง การถึงพระธรรมเป็นพื้ที่นั้น หมายถึง เอาโลกุตตรธรรม ๔ ประการ (มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑) เป็นที่สุด มิได้มีความหมายตื่นเขินดังที่ผู้พูดจากศาสนาอื่นเข้าใจ พระธรรมไม่ใช่เป็นแค่หนังสือหรือตัวหนังสือ แต่เป็นความรู้ในนั้นที่ทำให้ผู้ที่ได้ศึกษา ได้ปฏิบัติ เกิดประสบการณ์

ภายใน ได้เข้าถึงธรรมอย่างที่เราสัมมา
สัมพุทธเจ้าได้ทรงเข้าถึงนั่นเอง พระธรรมจึง
เป็นที่พึ่งภายในที่แท้จริงของบุคคลนั้น

ส่วนพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา มีองค์ประกอบ
สมบูรณ์อยู่ในตัวแล้ว กล่าวคือ มีพระพุทธเจ้าผู้ทรงค้นพบ
พระธรรม และมีพระสงฆ์เป็นผู้สืบทอดพระธรรมอย่างไม
ขาดสาย แต่ผู้หลุดจากศาสนาอื่น นอกจากเป็นผู้ที่มองโลก
ผิดไปจากความเป็นจริงแล้ว ยังมองโลกในแง่ร้ายอีกด้วย

ท่านคุณานันทะยังกล่าวเสริมอีกว่า พระสงฆ์ในพระ
พุทธศาสนา มี ๒ ประเภท คือ อริยสงฆ์ และสมมุติสงฆ์

การเห็นสมณะ คือ พระสงฆ์นั้น มุ่งหมายเอาพระ
อริยสงฆ์เป็นหลัก ซึ่งเป็นเนื่อนาบุญที่แท้จริง คำว่า เนื่อนาบุญ
เป็นสิ่งที่ไม่มีในศาสนาของผู้หลุดและแม้ศาสนาอื่น ในขณะที่
สมมุติสงฆ์แม้ยังไม่หมดกิเลส ก็กำลังทำกิเลสให้เบาบางลง

เพราะฉะนั้น พระสงฆ์จึงเป็นที่พึ่งในฐานะที่เป็นทั้ง
เนื่อนาบุญ และเป็นแหล่งแห่งความรู้ของพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าด้วย

